

बाबा सदैव माझ्यासोबत आहेत

सीता मिशॅल शे यांच्याद्वारे लिखित

१९७०च्या दशकाच्या मध्यात, मी एक अभिनेत्री म्हणून न्यूयॉर्क शहरामध्ये काम करत होते. माझ्या कलेचे सादरीकरण करत असताना, अनेक प्रसंगांमध्ये मला असे आढळून येत असे की, मी एका उस्फूर्त, असीमित अशा प्रेरणास्रोताशी आणि ज्ञानभंडाराशी जोडली जाते आहे. या रचनात्मकतेच्या आणि सत्याच्या असामान्य स्रोताकडे पुन्हा कसे परतावे ते मला जाणून घ्यायचे होते. तथापि, हे तेव्हाच घडले जेव्हा मला माझ्या पहिल्या सिद्धयोग ध्यानशिबीरामध्ये शक्तिपात दीक्षा प्राप्त झाली आणि मी हे जाणले की, त्या स्रोताचे स्थान तर माझा स्वतःचा अंतरात्माच आहे आणि मी मंत्राद्वारे त्याच्याशी पुन्हापुन्हा अनुसंधान साधू शकते.

मला जेव्हा हे समजले की, बाबा मुक्तानंद डी-व्हिले हॉटेल या कॅटस्किल रिसॉर्टमध्ये वास्तव्यास जाणार आहेत, तेव्हा मी तातडीने तिथे माझ्या एका महिन्यासाठीच्या वास्तव्यासाठी अर्ज केला. या रिसॉर्टचे रूपांतरण वर्ष १९७६च्या उन्हाळ्यात बाबांच्या तात्पुरत्या आश्रमात केले गेले होते. मला बाबांना व्यक्तिशः भेटायची इच्छा होती व याची अनुभूती घ्यायची होती की, दीर्घ कालावधीसाठी साधनेत निमग्न राहणे आणि सिद्धगुरूंच्या सान्निध्यात राहणे म्हणजे काय असते.

डी-व्हिलेमधील त्या एका महिन्याच्या वास्तव्यात सिद्धयोगाच्या शिकवणींशी व अभ्यासांशी माझा संबंध आणखीन विकसित झाला आणि माझ्या लक्षात आले की, मी त्या आनंदाने अक्षरशः मंत्रमुग्ध होते आहे जो आनंद बाबांच्या संपूर्ण अस्तित्वातून प्रकट होत असे, विशेषतः त्यांच्या खळखळून, मुक्तपणे हास्याच्या ध्वनीतील आनंद. प्रत्येक मावळत्या दिवसागणिक मला हे जाणवत होते की, जसजसे मी बाबांच्या प्रेमाचा गोडवा अनुभवत होते, तसतसे माझ्या हृदयाभोवतालच्या भिंती मृदू होत चालल्या आहेत आणि त्या नाहीशा होत आहेत. बाबांसमवेत आम्हाला जितका जास्त सत्संग मिळत असे आणि जितके अधिक त्यांचे दर्शन आम्हाला होत असे, तितकीच त्यांच्या सहवासात राहण्याची माझी उत्कंठा अधिकच वाढत गेली.

माझी उत्कंठा आणखीनच तीव्र झाली, जेव्हा मी बाबांच्या अमेरिका-यात्रेच्या समापनाच्या काही काळ आधी झालेल्या एका ध्यानशिबीरात भाग घेतला; त्यानंतर बाबा भारतात परतणार होते. मी ध्यानहॉलच्या अगदी मागे बसले होते, आणि ध्यान करणाऱ्या लोकांच्या रांगांचा रांगा माझ्या पुढे होत्या. जिज्ञासूंना शक्तिपात दीक्षा देण्याकरिता बाबा हॉलमध्ये फिरत असत व त्यांच्या हातातील

मोरपिसांच्या पंख्याने जिज्ञासूंच्या मस्तकावर स्पर्श करत असत. हॉलमध्ये ते फिरत असल्याचे मला ऐकू येत होते. मी डोळे उघडले आणि मोराच्या पिसांच्या हलक्याशा सळसळीच्या श्रवणाचा आनंद घेऊ लागले, त्याचबरोबर मी पाहू लागले की, बाबा हॉलमधील लोकांना शक्तिपात दीक्षा प्रदान करत आहेत. या अमूल्य उपहारामध्ये असलेल्या अद्भुत करुणेचे दर्शन झाल्याने माझ्या मनामध्ये ही इच्छा जागृत झाली की, बाबांच्या संगतीतील हा मौल्यवान समय जर वाढला तर! मी बाबांना कशा प्रकारे माझ्यासमवेत ठेवू शकते, याविषयी मी माझ्या मनामध्ये शोध घेतला.

बाबा आम्हाला वारंवार सांगत असत की, गुरू, मंत्र आणि मंत्रजप करणारा—हे एकच आहेत. माझ्या प्रश्नाचे उत्तर कदाचित हेच असावे असा विचार करून मी माझे डोळे बंद केले आणि स्वतःला सांगितले की, माझ्या अंतरी सर्वकाही आहे असे समजून मी हा मंत्रजप अंतरी करावा.

ॐ नमः शिवाय! ॐ नमः शिवाय! ॐ नमः शिवाय! मी पुन्हापुन्हा जप करू लागले.

अचानक, तो मंत्र माझ्या मनातून शरीराच्या आत खोलवर कुठेतरी उतरला. एक उदात्त हर्षातिरेकाची भावना माझ्या अंतरी उदित झाली आणि मला माझ्या अस्तित्वात बाबांची उपस्थिती जाणवली. बाबा ध्यानहॉलमध्ये जसजसे फिरत होते, तसतशी ही भावनादेखील माझ्यात फिरू लागली. माझे डोळे टक्क उघडले गेले आणि त्या हॉलमध्ये बाबांचा शोध घेऊ लागले. माझ्या आश्चर्याला अक्षरशः पारावार राहिला नाही, जेव्हा मी पाहले की हॉलच्या पलीकडच्या बाजूने बाबा थेट माझ्याकडेच पाहत आहेत! मी प्रेमभावाने भारावून गेले आणि त्यांच्या पुढे नतमस्तक झाले, आणि मला काही उमगण्याच्या आतच बाबा माझ्या मागे उभे राहिले होते व त्यांचा हात माझ्या मस्तकावर होता. मला वाटले की, ते मला याची ग्वाही देत आहेत की, श्रीगुरूंशी, आत्म्याशी असलेल्या माझ्या आंतरिक संबंधाची जी गहन अनुभूती मला झाली होती ती अत्यंत सत्य आहे.

मी बाबांप्रति सदैव कृतज्ञ आहे, मला याचा प्रत्यक्ष अनुभव प्रदान केल्याबद्दल की श्रीगुरू, मंत्र आणि मंत्रजप करणारा हे एकच आहेत. सुमारे सेहेचाळीस वर्षांच्या माझ्या संपूर्ण साधनेत मला असे आढळून आले आहे की, मी कुठेही असले किंवा मी काहीही करत असले तरी, मंत्रजपाद्वारे मी माझे लक्ष अंतरी वळवू शकते आणि आत्म्याच्या संपर्कात राहू शकते जो सर्व सृष्टीचा रचनात्मक स्रोत आहे, खऱ्या ज्ञानाचा भक्कम पाया आहे. बाबा, तुम्हाला अनेकानेक धन्यवाद.

